

Св. Гордіи като вида такъвж-тж бѣдѣж и неволиж на христіаны-тѣ, распаса войнскыя си подсы и, като отхвърли свѣтостыж-тж славы и почесть, забѣгна въ горы-тѣ, дѣто прѣдпочете подобръ да живѣе съ звѣрове, а не съ безбожны-тѣ идолопоклонници. Нѣз послѣ, распаленъ отъ любовь христовъ, остава пѣстыныж-тж и, като нѣкой лъвъ, смѣло съ вѣдска кѣмъ града, и отива право на позорище-то, дѣ бѣхъ събрани мало-големо да глѣдагъ конско припѣсканіе; на това позорище присѣжтѣствоваше и самый князь, кой-то нарѣждаше припѣсканіе-то и на граждаваше припѣскачи-тѣ. Гордіи влада насрѣдъ позорище-то и проповѣда явно Христа Бога. Тогава мзавы-тѣ прѣстанахъ, всичко съ потай, и събранный народъ обѣрна поглѣды-тѣ си камъ Гордіа; той съ доведе прѣдъ княза, кой-то захвана да го испытва отъ дѣ и що е.—Приготвенный за мѣченіе подвижникъ, приказа си отечество-то, рѣда и на кой чинъ е былъ, защо го е напѣстилъ и най-сѣтнѣ мѣ каза: Слѣшахъ, че си былъ най-зълъ человекъ, и за тога нарочно избрахъ тоя день да доджѣхъ на